

Ἰωδῶν, θέλω σὲ γράψαι καὶ νεώτερα περίεργα ἄξια νὰ κοινοποιηθῶσι καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς σου.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχουσα ἐνεργεῖα ἀπὸ τοῦ 1821, ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας. Τὸ συμβεβηκὸς εἶναι μέγα, γόνιμον σπουδαιοτάτων συνεπειῶν! Ἡ Πανδώρα, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐρημερὶς πολιτική, ὡς ἀνήκουσα ὁμῶς εἰς τὴν εὐρύχωρον πολιτείαν τῶν γραμμάτων, ἥτις περιλαμβάνει ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, καὶ περικλείει ἐντὸς τῶν ἀπεράντων αὐτῆς ὁρίων ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν χώραν, ἐπευφημεῖ πρᾶξιν συσσίγυνσαν πρὸ παντός ἄλλου τοὺς δεσμούς, οἵτινες προεπεὶ νὰ συνδέωσι τοὺς εὐαρίθμους κατοίκους τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος μετὰ τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Βεβαίως καὶ πρὸ τῆς ἀναγνωρίσεως ἐπρεσβεύομεν καὶ μετ' αὐτὴν ὁμολογοῦμεν ὅλα τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως πρεσβεύασι καὶ ὁμολογοῦσιν αὐτὰ οἱ διατελοῦντες ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ὁμόθρησκοι ἡμῶν· καὶ κἄνεις, κἄνεις, εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἅς μὴ τολμήσῃ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡμεῖς οἱ περιβληθέντες πρῶτον τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ δεύτερον τὸν τῆς πατρὶδος, ἐκιδεηλεύσαμεν τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποῖαν συνεθηλάσαμεν μετὰ τοῦ γάλακτος τῶν μητέρων ἡμῶν. Ἀλλὰ, χωρισθέντες πολιτικῶς πρὸ 30 ἐτῶν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, θεωρήσαντες πᾶν ἐκκλησιαστικὸν ἀντικείμενον ὡς ἐπιχον τὰ δευτερεῖα καὶ τῶν ἀθλιωτέρων πολιτικῶν συζητήσεων, καταφρονήσαντες τὸν Κλήρον καὶ μεταχειρισθέντες αὐτὸν ὡς ὄργανον παθῶν καὶ ἐκδικήσεων, λατρίσαντες ἀγνωμόνως τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν ἐπὶ ἐθνικῆς συνελεύσεως, ἐγεννήσαμεν ὑποψίας τὰς ὁποίας ὑπέθαλψαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους, ὑπεθαλψαμεν ἡμεῖς οἱ βίαιοι διασύροντες ἀφρόνως ἀλλήλους ὡς αἰρετικούς καὶ ἀπίστους.

Δὲν γνωρίζομεν τὸν συνοδικὸν τόμον, εὐδὲ, ἂν ἐγνωρίζομεν αὐτὸν ἔργον ἡμῶν ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ ἀνακρίνωμεν τὸ περιεχόμενον. Ἐὰν ἐγένετο κακῶς, πταίει ἡ ἐξουσία ἥτις δὲν ἐφρόντισε νὰ διεξάγῃ καταλληλότερον τὴν ὑπόθεσιν· δὲν πταίει ὁμῶς τὸ ἔθνος, διὰ τὸ μέλλον τοῦ ὁποίου ἐθεωρήσαμεν, ἀφότου μάλιστα ἐπεσκέφθημεν τὴν Ταυρχίαν, ἀναπόρευκτον τὴν ἀναγνώρισιν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τοῦ Ἰωάννου Γαλάτου κόρη,

Παιδίσκη μόλις ἑπτὰ ἐτῶν,

Τὸν ἀκολουθεῖ κατὰ τὰ ὄρη

Φεύγοντα πλῆθος στρατιωτῶν

Ἡ μαύρης μοίρας Αἰκατερίνη

Αὐτὴ ὡχρόλευκη ὡς σελήνη,

Ἔρως ὡς Ἡδὴ ἐνδεδυμένος,

«Πατέρα» ἔκραζε μὲ κλαυθμούς.

Εἰς πᾶν ἐκεῖνος ἰασημα ξένος,

Δὲν εἶχεν ὦτα καὶ ὀρθαλμούς.

Πηδῆσας βράχους, πλεύσας ἀβύσσους,

Ἐσώθη μόλις εἰς ἄλλην γῆν.

Ἀλλὰ τοῦ τέκνου τοῦ τὰς ἀλύσους

Καὶ τῆς συζύγου τοῦ τὴν πρῶτην

Ἐκεῖθεν ἔμαθεν ὀκτὼ χρόνους

Βαθεῖς ἀκούων καρδίας πόνους,

Δι' ἐν τὸν κόσμον πλάσμα ἐρώτα

Κ' ἔκραζε «Κόρη μου παθεῖν!»

Εἰς τὰ σκληρὰ μου ἀκόμη ὦτα

Ἡ παιδική σου ἔχει φωνή»

Καὶ εἰς τὴν ἐρημον τῆς Ἀσίας

Τὰ βήματά τοῦ περιπλανῶν,

Παρὰ τὰ Μύλασα τῆς Καρίας

Τὸ περιζήτητον ἔβρεν ὄν.

«Ἢκαῖ, τὸν εἶπαν, ἡ λυπημένη

Ἐκεῖ ὀλίγας αἰγας ποιμαίνει»

Ἀλλαξοπιστήσεν ἡ ἀθλία

Ὑπὸ αὐθέντα· Ὁθωμανούς.

Πλὴν τὴν ἐκόλασεν ὀργὴ θεῖα,

Κ' ἐκλείψαι πάσχει αὐτῆς ὀνοῦς·

Εἰς ἄκραν ἔστρεψε καὶ πρὸς ἕνα

Ἐκλινε κάτω αὐτὴ κρημὸν·

Ὀρματα στρέφουσα πλανεμένα,

Ὅταν ἐκεῖνος ἦ· θε θρηνηῶν·

«Αἰκατερίνη! τέκνον μου!» κρᾶζει

«Αἰκατερίνη!» πάλιν φωνάζει

Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν ἔχει ὦτα,

Καὶ ὡς ἐλίχρυσος μαρμαίρει

Εἰς τὰ ὠχρά τῆς πλανῶνται νῶτα

Πλεξίδας δύο κόμης ξανθῆς.

«Αἰκατερίνη! δὲν μὲ λυπεῖσαι;

Ὁ γέρον λέγει· ὁ θλιβερός

Πατήρ σου εἶμαι· δὲν μ' ἐνθυμεῖται;

Τόπον μὲ ἄλλαξεν ὁ καιρὸς.

Τοῦ χωρισμοῦ σου μ' ἔχει ὁ πόνος

Ἀλλοιωμένον, ὅχι ὁ χρόνος...

Σ' ἔχατα ἑρέρος· σ' εὐρίσκω νέαν·

Ὡ γηραιά μου εὐτυχὴ!

Τὴν ποθεινὴν σου διψῶσα θέαν,

Ἦλθ' εἰς τὰ χεῖλη μου ἡ ψυχὴ...

Οὐτ' ἐκινήθη, οὐτ' ἐθερμάνθη

Αὐτὴ ὡς κρύα πέτρα βουνῶν,

Καὶ οὐτ' ἐνόησεν, οὐτ' αἰσθάνθη·

Ἀλλ' εἰς τὸν ἀσπλαγχνοῦς εὐρανό·

Ὑψωτε μόνον βλέμμα γαλήνης

Κ' ἐφαλεν ἄσμα παραφροσύνης·

«Τὸ Ἅγιόν μου Μῦρον μ' ἐπῆραν

Οἱ αἰμοδόροι Ὁθωμανοί!

Τὴν οὐρανίαν μ' ἔκλεισαν θύραν·

Δὲν εἶμαι πλέον χριστιανή·

Κ' ἐκεῖνος ἔκραζε· «Τρισαθλία,

Μὴν φάλλῃς πλέον!· φρίττω, φρίττω.

Ἀπεμωράνθης, καὶ ἡ αἰτία

Τῆς δυστυχίας σου εἰμ' ἐγώ»

Βαρυκυπῶντα μέτωπον, στήθη,

Αὐτὴ τὸν εἶδε καὶ ἀπεκρίθη·

«Τὸ Ἅγιόν μου μῦρον μ' ἐπῆραν

Οἱ αἰμοδόροι Ὁθωμανοί.